

LAGUTSKOTTETS betänkande № 12/1951 med anledning av landskapsnämndens framställning till Ålands landsting med förslag till landskapslag om skogsvårdsföreningar i landskapet Åland.

För behandling av förenämnda framställning, varöver landstinget inbegärt lagutskottets utlåtande, har utskottet med av landstinget därtill utverkat tillstånd sammanträtt under tiden mellan årets vinter- och höstsessioner. Utskottet får för landstinget vördsammast framhålla följande:

Då landstinget tidigare fattat beslut om antagande av landskapslag om skogsvårdsföreningar och därmed principiellt tagit ställning även till frågan om behovet av denna lagstiftning, kan det numera synas vara överflödigt att ägna uppmärksamhet åt den sidan av saken. Icke desto mindre har utskottet underkastat frågan om lagens behövlighet en ingående prövning, ty det har uppgivits att olika meningar varit rådande därom bland landskapets skogsägare. I sådant avseende har utskottet såsom sakkunniga hört landskapsförstmästaren Albin Andréé och förstmästaren Bo Högnäs, vilka i sin verksamhet kommit i omedelbar kontakt med skogsägarna i olika delar av landskapet och kunnat avlyssna stämningen bland dem. Utskottet har även inhämtat deras uppfattning om de verkningar, som lagen väntas medföra såväl för skogsägarna som för landskapsförvaltningen, varjämte de uttalat sig om särskilda stadganden i lagförslaget.

Herrar Andréé och Högnäs hava vardera vitsordat, att intresse finnes bland skogsägarna för denna föreningsverksamhet och att man i allmänhet på skogsägarhåll anser, att lagstiftningen är nödvändig för att landskapet skall kunna följa med utvecklingen såväl östanhavs som västanhavs. Såsom fackman äro de personligen positivt inställda till lagstiftningsarbetet, som betecknats såsom i högsta

grad önskvärt och nödvändigt. Lagen syftar till att omvandla de produktiva skogsmarkerna i landskapet till produktiva och att genom skogsvårdsverksamheten råda bot på den vanskötsel, som tyvärr förekommer rätt allmänt i de enskilda skogarna i landskapet. De mest påtagliga bristerna ifråga om skogarnas skötsel förekomma med avseende å huggningen. Det har framhållits, att de förluster, som uppkomma genom underlåten huggning, årligen uppgå till många miljoner, i det att avverkningsmogen skog får ruttna ned. Detta innebär å ena sidan, att skogsägaren icke tillgodogör sig skogarnas färdiga avkastning, å andra sidan att växtligheten i skogarna avstannar till skada för deras produktivitet.

En förutsättning för att skogsvårdsföreningarna skola få den betydelse, som lagen avser, är emellertid icke blott att anslutningen, som är frivillig, blir talrik utan även att arbetsförhållandena i skogarna kunna tillfredsställande ordnas. Tillgång till skogsvårdsförmån finnes, och de medel, som beräknas inflyta genom skogsvårdsavgifterna, anses väl komma att förslå till deras avlönande, särskilt som boniteterna stigit och fortfarande synas stiga.

Ifråga om lagens inverknings på landskapsförvaltningen hava fackmän dock framfört olika åsikter. Medan landskapsforstmästaren Andrée anser, att några nya tjänster efter landskapslagens tillkomst icke behöva inrättas vid landskapsstyrelsens forstavdelning, där av lagen föranledda bokförings- m.fl. arbeten kunna utföras med nuvarande arbetskrafter, räknar forstmästaren Högnäs med att en biträdande landskapsforstmästare och en person för kansliarbeten måste anställas. Högnäs understryker, att skogsstämplingarna här äro mycket komplicerade förrättningar, som måste utföras under sträng kontroll, och att en övervakare av de privata skogarnas skötsel därför blir erforderlig. Landskapsforstmästaren bör ej

av kansliarbeten hindras att själv vistas i skogarna. Skogsstämplingarna skola dock givetvis bekostas av skogsägarna själva, som draga omedelbar nytta av arbetet, medan resekostnader och dagtraktamenten åt fackmän vid själva vårdarbetet, där sådana utgifter kunna förekomma, beräknas kunna bestridas ur skogsvårdsavgifterna. Utskottet räknar emellertid för sin del med, att kostnaderna skola bestridas på samma sätt som motsvarande kostnader i riket.

Utskottets flertal har med hänsyn till de upplysningar, som inhämtats, an ett lagstiftning behövlig och ändamålsenlig. Ifråga om de skilda paragraferna i lagförslaget framhållles följande:

§ 1. Definitionen på "skogsägare", som ingår i § 3, har överförs till § 1 såsom ett nytt mom. 2. Stadgandet är nämligen av allmän natur och synes därför lämpligast böra hänföras till denna paragraf.

§ 3. Enligt förslaget kan envar skogsägare, som innehar skog inom skogsvårdsförenings verksamhetsområde, bliva medlem i föreningen, oberoende därav om han erlägger skogsvårdsavgift eller icke. Denna anordning synes icke vara lämplig eller önskvärd. Förutsättning för medlemskap bör vara, att av lagen påbjuden skogsvårdsavgift betalas, antingen full avgift eller reducerad. Utskottet har därför ändrat lagtexten i enlighet härmed.

§ 5. Ordet "äger" på första raden har ändrats till "skall", som enligt utskottets uppfattning mera understryker landskapsmyndigheternas skyldigheter.

§ 7. En stilistisk ändring har införts.

§ 10 mom. 1. Landskapsforstmästaren Andrée och forstmästaren Högnäs hava särskilt tillfrågats därom, huruvida 2-6 procent av nettoavkastningen för skogsmarken kan anses vara tillräckligt för att tillföra skogsvårdsföreningarna de nödiga inkomsterna för en effektiv tillämpning av lagen. Enligt i utskottet verkställda

approximativa beräkningar med ledning av siffror, som av dem erhållits, synes detta bliva fallet med nuvarande boniteringar, även om taxeringen icke verkställles efter den högsta procentsatsen.

§ 10 mom. 2. Det har ansetts lämpligt, att från skogsvårdsavgift fritaga skogsmarker, vilkas årliga virkesavkastning icke stiger till tio produktionskubikmeter. Ägare av sådana skogsmarker kunna därför med hänsyn till ändringen under § 3 icke bliva medlemmar i skogsvårdsförening. Då erläggande av skogsvårdsavgift ansetts böra utgöra förutsättning för medlemskap och inrättande av en skild medlemskategori för mindre skogsägare blir invecklat i anseende till sättet och ordningen för skogsvårdsavgifternas debitering och uppbörd, är det lämpligast att ägare av dylika skogar ej tillhöra föreningarna.

§ 10. mom. 3. En stilistisk ändring har föreslagits, samtidigt som ordet "skattetaxering" utbytt mot det korrektare uttrycket "kommunalbeskattning".

§ 10 mom. 5. När motsvarande lagrum i rikslagstiftningen - § 8 i förordningen om skogsvårdsföreningar № 422/51 - är mera lättfattligt och bättre stiliserat, har utskottet omredigerat momentet utan att dock införa några sakliga ändringar.

§ 11. Förra delen av paragrafen har omstiliserats.

§ 12. Mom. 1 har omformulerats, samtidigt som orden "den slutliga" hava strukits. Måhända har avsikten varit att pointera att uppbörden ej skall verkställas som förskottsuppbörd, måhända avses endast att uppbörden skall verkställas i samband med sista raten. Bestämmelsen synes emellertid obehövlig, då det utan vidare är klart, att förskottsuppbörd icke avses, och de kommunala myndigheterna böra få fria händer att bestämma, när avgiften skall uppbäras.

§ 12 mom. 4 har omformulerats.

§ 12 mom. 5. Enligt § 2 mom. 1 ankommer det på landskapsnämnden att fastställa gränserna för skogsvårdsföreningarnas verksamhetsområden, utan att särskild framställning därom göres av redan bildad skogsvårdsförening. Utskottet tänker sig därför, att indelningen av kommunerna i verksamhetsområden av praktiska skäl kommer att göras samtidigt för lagens hela tillämpningsområde. Det läget kan därför uppstå, att skogsmark hänförs till visst verksamhetsområde, för vilket skogsvårdsförening ännu icke bildats och trätt i funktion. Emellertid måste taxeringen av skogsvårdsavgifter också för sådana områden komma i gång och stadgandet är därför ändamålsenligt såsom interimistisk bestämmelse, ehuru det något omstiliserats och förtydligats.

§ 14. En omredigering har ansetts nödvändig i konformitet med motsvarande stadgande i rikslagen (§ 12).

§ 15. Redaktionell ändring.

§ 16. Lagrummets innebörd har förtydligats genom omstilisering.

§ 21 mom. 1. Ordet "skolade" har ansetts överflödigt och strukits.

§ 22. Vissa omredigeringar.

§ 26. Orden "och sin förmögenhet" har utskottet strukit, enär kommunal förmögenhetsskatt överhuvudtaget ej betalas.

§ 27. Lagförslaget avser att tillsvidare undantaga Kökar, Brändö, Sottunga och Kumlinge kommuner från lagens tillämpningsområde. Måhända har landskapsnämnden tänkt sig, att lagen i en framtid, då den synes böra tillämpas även i dessa kommuner, skall kunna sättas i kraft genom enkelt beslut av landskapsnämnden. För sin del anser utskottet emellertid, att lagrummets formulering nödvändiggör antagande av särskild landskapslag för dessa kommuners vidkommande eller ändring av paragrafen, när tillämpningen skall vidtaga där, ty landstinget synes ej kunna överlåta åt landskaps-

nämnden att fatta beslut därom. Sådant beslut innebär för de undantagna kommunernas vidkommande lagstiftning. Det synes därför vara mera ändamålsenligt, att lagen stiftas för hela landskapet, men att landskapsnämnden berättigas att på anhållan av kommuns fullmäktige tillsvidare uppskjuta verkställigheten av densamma.

Uppbörden av skogsvårdsavgifter torde icke kunna anordnas förrän tidigast i samband med kommunaltaxeringen år 1953.

Hänvisande till ovan sagda föreslår lagutskottet därför, att landstinget ville godkänna nedanstående

L a n d s k a p s l a g

om skogsvårdsföreningar i landskapet Åland.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas:

1 §.

Med skogsvårdsförening avses en frivillig sammanslutning av skogsägare, som verkar för höjandet av fackkunskapen och yrkes-skickligheten bland sina medlemmar och så vitt möjligt även bland övriga skogsägare inom sitt verksamhetsområde, leder och utvecklar skötseln och utnyttjandet av deras skogar, ombestyr härför erforderlig fackmannahjälp åt skogsägarna samt även annars främjar skogsbruket inom sitt område.

Med skogsägare avses även legotagare eller annan sådan innehavare av område, som äger rätt att nyttja avkastning av skog.

2 §.

Landskapsnämnden fastställer gränserna för skogsvårdsförenings verksamhetsområde. Före fastställandet kan landskapsnämnden vid behov höra skogsägarna.

Den kommun, vilken kan anses vara skogsvårdsförenings hemort, må i allmänhet fastställas som dess verksamhetsområde. Av praktiska skäl kunna dock kommuner eller delar av kommuner sammanföras till verksamhetsområde för en förening, eller kan del av kommun av-

skiljas för anslutning till annan förenings verksamhetsområde eller kan kommuns område uppdelas mellan flera föreningar.

Då landskapsnämnden fastställer skogsvårdsförenings verksamhetsområde eller en förändring av detsamma, skall beslutet träda i kraft från början av följande kalenderår.

3 §.

Berättigade att bli medlemmar i skogsvårdsförening äro de skogsägare, vilka besitta skogsmark på föreningens verksamhetsområde och erlägga skogsvårdsavgift.

4 §.

Skogsvårdsförening kan i sitt namn förvärva rättigheter och ingå förbindelser samt kära och svara.

Skogsvårdsförening må likväl icke bedriva handel genom att för egen räkning köpa och sälja skogsavverkningsrättigheter eller trävaror, ej heller annan näringsverksamhet, som icke är nödvändig för förverkligande av föreningens ändamål.

5 §.

Landskapsnämndens forstavdelning skall genom lämpliga åtgärder främja grundandet av skogsvårdsföreningar inom landskapet samt giva handledning åt skogsvårdsföreningarna och tillse, att deras verksamhet uppfyller de krav, vilka böra ställas på dem som mottagare av de nedan stadgade skogsvårdsavgifterna.

Forstavdelningen bör bland annat:

1) giva sin hjälp och sitt stöd åt skogsvårdsföreningarna och deras fackmän vid uppgörande av avverknings-, föryngrings-, skogshushållnings- och andra planer;

2) övervaka skogsvårdsföreningarnas skogs-fackmäns arbete och, ifall skäl till anmärkning finnes, anmäla därom till skogsvårdsföreningens styrelse;

3) tillhandahålla skogsvårdsföreningarna erforderliga formulär

och räkenskapsböcker.

6 §.

Skogsvårdsförening är pliktig att genom förmedling av landskapsnämnden med bifogande av sina stadgar anmäla sig för inregistrering i föreningsregistret.

7 §.

Skogsvårdsförening, som grundats före ikraftträdandet av denna landskapslag, skall ändra sina stadgar i enlighet med denna landskapslag, införskaffa den i 2 § stadgade fastställelsen av sitt verksamhetsområde och anmäla föreningen på i 6 § nämnt sätt till införande i föreningsregistret.

8 §.

Föreningslagen av den 4 januari 1919 (1/19) med däri senare gjorda ändringar skall tillämpas på skogsvårdsförening, såvida avvikelse därifrån icke betingas av stadgandena i denna landskapslag.

9 §.

Till förmån för i denna landskapslag åsyftad verksamhet för skogshushållningens främjande är skogsägare skyldig att erlägga skogsvårdsavgift på sätt, som i det följande stadgas.

10 §.

Skogsvårdsavgift uppbäres med 2-6 procent av den nettoavkastning från skogsmarken, enligt vilken kommunalskatten beräknas, utan att de avdrag, som kunna komma ifråga vid beskattningen, tagas i beaktande. Skogsvårdsförening fastställer skogsvårdsavgiftens storlek för ett år i sänder.

Skogsvårdsavgift utgår icke för skogsmark, vars årliga virkesavkastning vid regelbunden växt icke stiger till tio produktionskubikmeter.

Skogsvårdsavgiften för skog, som kommun själv äger, beräknas enligt samma grunder som den skulle hava beräknats vid kommunal-

beskattning.

För sådan skogsmark, som fortlöpande skötes av skogsfackman enligt fordringarna på god skogsvård, utan att skogsägaren hör till den skogsvårdsförening, inom vars verksamhetsområde skogen är belägen, skall erläggas en fjärdedel av skogsvårdsavgiften.

Vid prövning, huruvida skogsmarks årliga virkesavkastning vid regelbunden växt understiger tio produktionskubikmeter, skall beslut därom fattas i enlighet med de vid kommunalbeskattningen fastställda produktionsstalen.

Om skogsägare har flera lägenheter inom samma kommun, skola dessa med fastställandet av skogsvårdsavgiften behandlas som en enhet.

11 §.

Den, som med stöd av 10 § 4 mom. anser sig berättigad att erlägga endast en fjärdedel av skogsvårdsavgiften, må därom anhålla hos landskapsnämnden. Sådan nedsättning må beviljas för högst 10 år i sänder. Framgår det, att stadgade förutsättningar härför icke längre finnas, skall den beviljade rättigheten upphävas. Denna rättighet är i kraft utan särskild anhållan, då det är fråga om skogsmakr, vilken skötes och utnyttjas för landskapets räkning eller för vilken landskapsmyndigheterna äga uppgöra eller fastställa skogshushållningsplan.

I landskapsnämndens i 1 mom. nämnda beslut kan ändring sökas hos högsta förvaltningsdomstolen.

12 §.

Taxeringsnämnd skall årligen vid kommunaltaxeringen för varje skogsägare uträkna, huru stor skogsvårdsavgift denne på grund av ovannämnda stadganden skall erlägga. De på detta sätt bestämda avgifterna skola antecknas i taxeringslängden och på debetsedlarna samt erläggas i samband med skatteuppbörden för varje år.

Skogsägare, som har rätt att erlægga endast en fjärdedels skogsvårdsavgift, skall i sin inkomstdeklaration för kommunalbeskattningen uppge detta och på anmodan giva en tillförlitlig utredning därom.

Om landskapsnämnden enligt 11 § upphäver i föregående moment nämnda rättighet, må därom utan dröjsmål meddelas till ifrågavarande kommuns taxeringsnämnd.

Landskapsnämnden skall årligen i god tid före kommunaltaxeringens början anmäla skogsvårdsföreningarnas i kommunen verksamhetsområden till samtliga kommunala taxeringsnämnder i landskapet. Skogsvårdsförening skall inom samma tid till taxeringsnämnderna i de kommuner, där föreningen har sitt verksamhetsområde, anmäla vilket procenttal den har som beräkningsgrund för skogsvårdsavgiften.

För skogsmarker på områden, där skogsvårdsförening ej trätt i verksamhet, är skogsvårdsavgiften fyra procent av i 10 § 1 mom. nämnda nettoavkastning.

13 §.

Vad som är stadgat om ändringsansökan beträffande kommunalbeskattning, skatternas indrivning genom utmätning, skattetillägg vid uraktlåten skattebetalning samt eftertaxering gäller även i avseende å skogsvårdsavgiften.

14 §.

Framgår av laga kraft vunnet utslag eller beslut, som avkunnats eller givits med anledning av besvär över fastställande av skogsvårdsavgift eller kommunalskatt eller över beslut, som åsyftas i 11 §, att för hög skogsvårdsavgift uppburits, skall kommunen till honom erlægga överskottet med ränta i enlighet med vad beträffande kommunalskatt är stadgat.

15 §.

Kommunen skall inom en månad efter kommunalskattens slutliga upp

börd redovisa till skogsvårdsförening och landskapsnämnden de uppburna skogsvårdsavgifterna samt de skogsvårdsavgifter, som kommunen skall betala för egna skogar. Skogsvårdsavgifter, som influtit efter uppbördstidens utgång genom utsökning eller på annat sätt, skola jämte tilläggsavgifter redovisas till skogsvårdsförening och landskapsnämnden halvårsvis inom april och oktober månad. Har kommun återbetalat skogsvårdsavgifter, vilka redan redovisats för landskapsnämnden, få dessas belopp jämte räntor avdragas vid redovisningen.

Ur redovisningen skall framgå, vilka belopp som influtit från varje inom kommunen verkande skogsvårdsföreningsområde enligt i 17 § nämnda fördelningen. Motsvarande uppgifter skola i redovisningen antecknas om de belopp som återbetalats.

Kommun har rätt att vid redovisningen avdraga två procent, som den i enlighet med stadgandet i 17 § har rätt att erhålla.

16 §.

Om landskapsnämnden beslutat, att något område skall överföras från en skogsvårdsförening till en annan, skola influtna medel betalas åt den förening, till vars verksamhetsområde det förflyttade området hörde det år, då skogsvårdsavgiften erlades eller hade bort erläggas, ifall ej annorlunda avtalats föreningarna emellan.

17 §.

Av skogsvårdsavgifterna jämte de i 13 § nämnda tilläggen erläggas:

- 1) nittioåtta procent åt
 - a) skogsvårdsförening av de medel, vilka influtit genom fulla skogsvårdsavgifter från dess verksamhetsområde,
 - b) landskapsnämnden av fulla skogsvårdsavgifter, vilka hopbragts utanför skogsvårdsföreningarnas verksamhetsområden; och

c) landskapsnämnden av de medel, som influtit från sådana skogsägare, vilka med stöd av 10 § 4 mom. och 11 § äro berättigade att erlägga fjärdedels avgift;

2) två procent åt kommun som ersättning för arbete i samband med indrivande och redovisandet av avgifterna.

18 §.

Av de medel, som influtit med stöd av 17 § 1 p. b), skall hälften på åtgärd av landskapsnämnden reserveras för framtida skogsvårdsförening på ifrågavarande område, och andra hälften användas på sätt landskapsnämnden besluter för skogsskötselns främjande inom samma område. Då de reserverade medlen med räntor hava vuxit till ett belopp, som motsvarar de tre föregående årens skogsvårdsavgifter, må de medel, som senare inflyta, i sin helhet användas till skogsskötselns främjande på det område, där medlen hopbragts.

De medel, som landskapsnämnden fått med stöd av 17 § 1 p. c), äger den på ett skäligt sätt och med beaktande av behoven fördela mellan de skogsvårdsföreningar, som verka inom landskapet.

19 §.

Av de medel, som influtit enligt 17 § 1 p. a), skall skogsvårdsförening deponera minst tio procent i en reservfond, tills denna motsvarar minst det belopp föreningen de tre senaste åren i medeltal uppburit. Medel från denna fond får förening använda, då speciella orsaker det fordra, dock endast med landskapsnämndens tillstånd. Reservfonden skall kompletteras, om den till följd av användning eller på grund av höjd skogsvårdsavgift blivit mindre än vad som ovan stadgats.

Om för skogsvårdsförening redan deponerats medel enligt 17 § 1 p. b) och 18 § 1 mom. äger landskapsnämnden, då förening grundas eller dess tidigare verksamhetsområde utvidgats, besluta, om och

huru stor del av dessa medel skall överföras till reservfonden.
20 §.

Debenligt 18 § deponerade medlen skall landskapsnämnden överlåta åt skogsvårdsförening efter det föreningens verksamhetsområde stadfästs och föreningen antecknats i föreningsregistret.

Skogsvårdsförening, vars område omfattar endast en del av det område, från vilket uppburna skogsvårdsavgifter enligt det i förra momentet angivna lagrummet deponerats, må av dessa medel få en proportionell andel.

21 §.

De skogsvårdsavgifter, som skogsvårdsförening erhållit, skall i främsta rummet användas till avlöandet av kompetenta fackmän i föreningens tjänst.

Utan tillstånd av landskapsnämnden, givet för högst ett år i sänder, må ej som skogsvårdsförmän anställas person, vilken icke genomgått fullständig 2-årig skogsskolas lärokurs eller avlagt skogsexamen med skogsskötsel som huvudämne. Landskapsnämnden kan av särskilda orsaker som skogsvårdsförmän godkänna person, som genomgått annan lärokurs i skogsvård.

Skogsvårdsförening må icke i sin tjänst hava person, som samtidigt sysslar med trävaruhandel eller -förmedling eller är anställd hos någon, som sysslar med sådan verksamhet, ej heller må han åtaga sig sådant uppdrag, som står i strid med de uppgifter föreningen tilldelat honom.

22 §.

Över skogsvårdsförenings ekonomi skall föras bok enligt direktiv, som givits av landskapsnämnden.

Till skogsvårdsförenings kassör må föreningens styrelse utse antingen någon av dess medlemmar eller någon lämplig person eller penninganstalt, dock ej person, som är anställd som skogs-fackman

i föreningens tjänst. Kassören må ställa av föreningens styrelse godkänd borgen för de medel, som komma att anförtros honom.

En av föreningens revisorer samt en ersättare för honom utses av landskapsnämnden.

23 §.

Skogsvårdsförening skall årligen före utgången av mars månad tillställa landskapsnämnden en berättelse över det gångna kalenderåret, i vilken skall ingå statistiska uppgifter på av landskapsnämnden fastställd blankett, ävensom uppgifter över föreningens inkomster, utgifter och tillgångar samt revisorernas utlåtande.

24 §.

Om skogsvårdsförening handlar mot denna landskapslag eller verkar på ett uppenbart oändamålsenligt sätt, kan landskapsnämnden besluta att föreningen tillkommande skogsvårdsavgifter, delvis eller i sin helhet, skola ställas till landskapsnämndens disposition för att på sätt, som av nämnden beslutes, användas för främjande av det enskilda skogsbruket inom föreningens verksamhetsområde.

25 §.

Skogsvårdsförening, som fyller fordringarna i denna landskapslag och som i sin ordinarie tjänst har person, vilken avlagt skogsexamen vid högskola, har rätt att benämna sig privatrevir.

26 §.

För sin inkomster är skogsvårdsförening icke skattskyldig till kommun i landskapet Åland. Denna landskapslag äger icke tillämpning på skyddsskogs- och naturskyddsområden. De i landskapslagen avsedda skogsvårdsavgifterna skola första gången uppbäras i samband med kommunaltaxering.

gen år 1953.

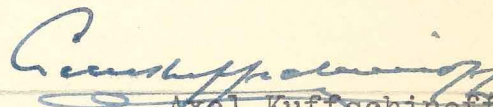
Landskapsnämnden kan på anhållan av kommunalfullmäktige för viss tid uppskjuta verkställigheten av denna landskapslag för kommun eller viss del därav. Sådan anhållan bör göras inom ett år efter det landskapslagen trätt i kraft.

Denna landskapslag äger ej tillämpning på skogsvårdsförening, som grundats före landskapslagens ikraftträdande, innan i 2 § avsedd fastställelse av föreningens verksamhetsområde utverkats, dess stadgar ändrats i överensstämmelse med denna landskapslag och ändringen antecknats i föreningsregistret i den ordning, som i 6 § stadgas.

Mariehamn den 18 oktober 1951.

På lagutskottets vägnar:

Tor Brenning.

Axel Kufischinoff.

Närvarande i utskottet: Tor Brenning, ordförande, Herman Mattsson, Jan Erik Eriksson, J.A. Sjöblom och Gerdus Ekström (suppleant).